

ארגון ושננתם לבניך
מפעיל שיעורים פרטיים לילדי ישראל
הניתנים ע"י אברכי כולל
במסגרות חווייתיות תוך מתן תמריצים
המסודרים לשקידה בתורה הקדושה
להצטרפות וביירוים: 02-3733111
אייר תשפ"ב | עלון מס': 317

פרשת אמור

ודברת בם
סיפורי אהבת תורה ויראת שמים

הגמרא במסכת יומא (פ"א ע"ב) אומרת: "כל האוכל ושותה בתשיעי, מעלה עליו הכתוב כאלו התענה תשיעי ועשירי". מבאר רש"י הטעם, משום שהאוכל בתשיעי מכין בכה את גופו לתענית בעשירי, ולכן יש בכה מעלה.

לעמות זאת, במסכת תענית (כ"ז ע"ב) אומרת הגמרא, שאנשי מעמד היו מתענים בימי שני, שלישי, רביעי וחמישי, אבל בימי ראשון לא צמו. ומביאה הגמרא ג' טעמים, ואחד מהם 'מפני נשמה יתרה', ומבאר רש"י "שמרחיבים דעתו לאכילה ושתיה". שאל הסב את נכדו: פה רואים ברש"י שאם אוכלים הרבה זה מזיק לצום למחרת, ואלו במסכת יומא כתוב ברש"י שהאכילה בתשיעי מועילה לתענית! חשב הנכד ולא ידע לענות. את מי שואלים שאלה יבטוח יוצאים עם תשובה? פמובן - מרון רבי חיים קניבסקי!

וכן, כמה ימים לאחר מכן, בעצומו של היום הקדוש - מצא הנכד את עצמו עומד בפני מרון שר התורה ושאלתו בפיו.

רבי חיים במאור פנים אמר לשמחה הצעיר: "הבה נפתח מסכת תענית ונראה בפנים". נגש לארון, הוציא את הגמרא והחל ללמוד עמו מתחלת הסוגיא - כמעט דף שלם, יחד עם באורו של רש"י, כשהוא מסביר במתק שפתיו את דברי הגמרא ורש"י. כשסיים שאל רבי חיים: "עדין יש לך קושיא?" שמחה משיב: "כן, לא הבנתי איך השאלה מתרצת". ורבי חיים בסבלנות יתרה לומד אתו שוב את הסוגיא, ומבאר את החלוקה בין הסגיות במתק שפתיו: "בשבת שיש נשמה יתרה, ממילא האכילה שהאדם אוכל היא מרבה מאד בשביל אדם בלי נשמה יתרה - היא מתאימה לאדם עם נשמה יתרה. ולמחרת כשנשמה ממנו הנשמה יתרה - אותה אכילה עלולה להזיק לו אם יצום. אבל בתשיעי בתשירי הרי אין נשמה יתרה, וממילא כל מה שיאכל אין בכה כדי להזיק לו לאחר מכן, אלא רק מועיל ומקל עליו את התענית.

דמו בנפשכם. יום הכפורים. רבי חיים שרוי בתענית. לאחר שחרית ומוסף כלם יצפים וחלשים וממהרים לנות, ורבי חיים לא ממהר לשום מקום, הוא עומד ובסבלנות יתרה לומד עם ילדו בן 11, עשירים דקות!

פי רבי חיים ידע - שגהו מחסרו של אותו ילד. ובאהבת ישראל שפעמה בו - עשה הכל למלא את אותו חסרון, אותה תשובה של התלמיד ללמוד את הסוגיא עם מרון שר התורה וילקבל את התשובה על קשיותו.
"אשרי עין ראתה כל אלה..."

בימים אלו, בהם אבלים אנו על תלמידיו של רבי עקיבא שמתו משום שלא נהגו כבוד זה בזה, ראוי ללמד ולדע, כיצד כן נוהגים כבוד? עד היכן היא מצות ו'אהבת לרעה כמוך'?

רבי דוד מלעלוב, 'האוהב ישראל' שנודע באהבת ישראל העצומה שלו, היה מסביר זאת באמצעות משל:
שני אפרים הסבו במרוח. שאל האחד את חברו: "האם אתה אוהב אותי?"
"מאד" - ענה השני.
"אם כך תאמר לי בבקשה, מה אני חסר ונדרג?" - שאל הראשון.
"מנין לי לדעת?" - השיב השני בשאלה.

שר התורה במאור פנים לתלמידי ושננתם לבניך

"אם כך" - קרא הראשון בתרועת נצחון - "שקר דברת! אם היית אוהב אותי - היית יודע מהו מחסורי!"

זה לא מבקר, שהתמלא העולם פלו באבל עצום, על סלוקו של צדיק, רבנו שר התורה מרון הגאון רבי חיים קניבסקי זצוק"ל. לא נוכל פמובן להקיר את קצה קצהו של רבנו זצוק"ל, הן משום שאין אנו ראויים לכה והן משום קצר הידיעה.

בספור הבא לא נתמקד בעמל התורה והתמדתו המפוסקמת, בגאונותו העצומה בכל חלקי התורה, ונספר דוקא ספור 'קטן' (אך גדול!), על מדותיו המפלאות.

היה זה לפני פועשים שנה, עם סיומה של תפלת מוסף ביום הקדוש - יום הכפורים, בבית הכנסת 'לדרמן', בו התפלל רבנו זצוק"ל. שמחה בן האחת עשרה, נכדו של הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל רב קהלת 'נחלת משה' בבני ברק, התקרב למקומו של רבי חיים קניבסקי, לקראת ההפסקה בין מוסף למנחה, פה אפטר היה 'לתפס' את מרון הגר"ח לשאלה קצרה או ברפת 'גמר חתימה טובה'. עד מהרה נוצר התור הארוך. עשרות אנשים המבקרים את קרבתו של שר התורה למשך כמה שניות על פני עוד כמה דקות של מנוחה בצום הארוך.

כמה ימים קדם לכן, לאחר שסבו של הילד, הגרב"צ פלמן, סים למסר את השעור הקבוע ב'שבת שובה' בקהלתו 'נחלת משה', לזה הנכד את סבו לביתו, שם יסב עמו לסעודה שלישית. הגרב"צ, שהיה במצב רוח מרום לאחר השעור המפלא, פנה לנכדו עם שאלה לחידודא, וכן שאל:

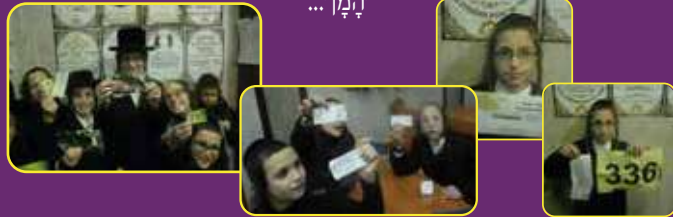
אנו מקדמים בבקרה את רבני ותלמידי "ושננתם לבניך" די בכל אתר ואתר, לרגל חזרתם ללמודים לאחר הפסקה קצרה בימי חג הפסח, ומאחלים להם זמן קניץ פורה ומצלח, גדיש בהצלחות, ומלא ברנת התורה.

בושננתם לבניך נערכים בימים אלו לקליטת התלמידים החדשים בחדשי הקיץ הבאים עלינו לטובה. תלמידים רבים נרשמים בימים אלו, ובארגון משתדלים להערוך פדי שכל תלמיד יקבל את המענה הראוי והמתאים ביותר עבורו.

לקראת סוף זמן תרף התקנימו בסניפים מגוון פעילויות חנוניות פאות הערכה לתלמידים ששקדו על למודם משך החרף.

בסניף בוניאן בביתר עלית התקיימה הגרלה בין התלמידים על פגיו זכיה יקרתיים. ההגרלה התקיימה במהלך פעילות חנונית, קש התלמידים מקבלים כתב חידה מראש הסניף הרב יצחק יעקב גוטליב שליט"א, ולאחר מכן עליהם לנחש את המספר הנבחר. פמות המספרים שכל תלמיד היה רשאי לנחש היא לפי פמות הפרטיסים שצבר במהלך החרף בהתקדו בתורה. טוח המספרים מו עד 846 - פמננו "ושננתם". התלמיד רבינוביץ נ"י הצליח לקלע לפתרון - 336 פמננו "פונים", כפי שגמרנו בכתב החידה. התלמיד קבל את הפרס הגדול, אחריו 32 תלמידים (פמננו דפי מסכת מגלה) זכו בפרסי משנה, ושאר תלמידי הסניף קבלו אקדח מיחד למהיית 'המון'...

בסניף בית שמש הנתיקה למדו התלמידים עם האברכים במשך זמן תרף הלכות שבת. לקראת סוף הזמן התקיים חידון חנויתי על הלכות שבת. התלמיד שהצליח לענות על מספר התשובות הרב ביותר זכה בפרטיס ספר בסקום מקבד. שאר התלמידים לא יצאו בידים ריקות וקבלו אף הם שי צנוע.

התלמידים יצאו בתחושת רוממות של עליה בתורה עם ידיעה מרשימה בהלכות שבת.

בסניף תורה אור בבית שמש למדו התלמידים עם האברכים במהלך חדש אדר הלכות פונים. לקראת סוף הזמן התקיים חידון מהנה ונושא פרסים באוירת חג הפורים.

התלמידים יצאו מלאי ספוק וחנני עם ידיעות רחבות בהלכות פורים ובחדות קימו וקבלו...

בסניף נוסף בבית שמש, הפתיעו האברכים את התלמידים באחד הימים עם יציאה קצרה לאחד הפארקים הגדולים בעיר, שם התקיימה ארוחת על האש. בנוסף, התקיים ירי פרסיס פנימי לתלמידים השקדנים. מיקר לציון, כי פעילות זו, כמו כל פעילות דומה אחרת, התקיימה תוך לוי ופקוח חנוכי פנדדש.

עג. שור אומר:

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים (שמות טו)

ספר יחזקאל פותח עם דברי הנביא הנוראים על מראות האלוקים אשר נגלו אליו. פמוכו שלנו הקטנים אין השגות פענינים גבוהים וטמירים אלו, אבל יש לנו את דברי חז"ל הקדושים. ובכו, יחזקאל מתאר את מראה מרפכת כבוד השכינה הקדושה שנגלה אליו, שמתוכה דמות ארבע חיות... וארבעה פנים לאחת... פני אדם ופני אריה אל הימין לארבעתם ופני שור מהשמאול לארבעתם ופני נשר..."

אומרת הגמרא בחגיגה (יג ע"ב) אודות ארבעת הפנים הללו של חיות המרפכה: "אמר ריש לקיש, מאי דכתיב אשירה לה' כי גאה גאה". הינו, מדוע נכלל הלשון גאה? מתרפת הגמרא: "שירה למי שמתגאה על הגאים. דאמר מר, מלך שבחיות - ארי. מלך שבבמהות - שור. מלך שבפופות - נשר. ואדם מתגאה עליהו, והקב"ה מתגאה על כלו ועל כל העולם כלו".

הבריאה מרפכת בסדר של יצירות; יש דומם, יש צומח שמעליו, יש חי שמעליו, ויש אדם שמעליו. בכל טגוריה - יש גם סדר משלו. כך גם בכל מין בתוך החי. ובכו, המלך שבחיות הוא האריה, המלך שבפופות, הוא הנשר, המלך שבבמהות הוא השור, האדם הוא מעל כל החיות, והקב"ה, כפיכול - הוא מעל כלם. ככל שאחד הוא מעל משנהו - הינו מתגאה עליו. וזה הפרוש במלים "כי גאה גאה", הבורא יתברך מתגאה על הגאים כלם.

אחד מתפקידנו המרפזים פעודנו מסתובבים בעולם הזה, הוא לזכר שיש מעלינו בורא שלו הכל ומידו הכל. פאשר אנו רואים את השור, מלך הבמהות, שהוא המין המצוי ביותר בינינו מבין שלשת מלכי בעלי החיים מלבד האדם, מפניו שהוא משמש את האדם הו לזריעה והו לאכילה - אנו רואים דרך גאות השור על שאר בני מינו הבמהות - את הגאה הגדולה למי שבאמת לו תהלה וקלוס, ואז אז - אנו משרורים למי שהוא באמת מתגאה על כלם, בוראנו הגדול והנורא, יוצר הכל, שגלה גבורתו לעין כל בעת קריעת ים סוף עבורנו.

בשמחה תמיד
חידוים טשמחים

חלון: איזנה עכניס יע' א'
אסקי א' בשפטיס פאלוהו!!
'לון: אמה אש'ת?
חלון: האשכ'תו אלתאש'...
(התלמידים ש. ור. גולדשמידט נ"י)

על איזה חטא בפרשתנו נענשים בשורפה ומהם חמטת המקומות בתורה בהם אש שמשה כענש?

מה נעשה בפרשה זו "בבקר בבקר" - כלומר בכל בקר והיכן עוד מוקר בתורה "בבקר בבקר"? (3 מקומות)
בני ישראל המשיכו להביא את נדבותיהם למשכן "בבקר בבקר" (שמות לו ג). אותו בטוי משמש בשלש המקומות הפאים: בפרשת בשלח - בתאור זמן לקטתו של המון (שמות טז כא); בפרשת תצוה - בתאור העלאת הקטרת על ידי אהרן מדי בקר (שמות לו ז); בפרשת צו - בתאור הבערת עצי המזבח באש תמיד על ידי הכהן (ויקרא ו ה).

